Παράκληση εις τον Όσιο Ιάκωβο Τσαλίκη τον εν Ευβοία

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ’ (142) Ψαλμόν.
Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσον μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου καὶ μὴ εἰσέλθης εἰς κρίσιν μετά τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου, πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρός τὴν ψυχήν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκρούς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ’ ἐμέ τό πνεῦμα μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρός Σέ τάς χείρας μου, ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμα μου. Μὴ ἀποστρέψης τό πρόσωπόν Σου ἀπ’ ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποίησόν μου τό πρωΐ τό ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοί ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρός Σέ ἦρα τὴν ψυχήν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρός Σέ κατέφυγον, δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά Σου, ὅτι Σύ εἶ ὁ Θεός μου. Τό Πνεῦμα Σου τό ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχήν μου καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τούς ἐχθρούς μου. Καί ἀπολεῖς πάντας τούς θλίβοντας τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἐγώ δοῦλος Σου εἰμί.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος α’. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος β′. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτοῦς.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος γ′. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα τὰ παρόντα τροπάρια.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.
Τῶν ἀρετῶν τὴν θεοτύπωτον βῖβλον καὶ ἀγωγῆς ἀσκητικῆς τὸν κανόνα, τὸν τῆς μονῆς ἡγούμενον Δαβὶδ τοῦ σεπτοῦν, ἔνθεον Ἰάκωβον, καταστέψωμεν ὕμνοις καὶ αὐτῷ βοήσωμεν· τοῖς ἱκέταις σου πέμψον ὑψόθεν δόσεις θείων ἀρετῶν καὶ συμπαθείας τῆς σῆς ὄμβρον ἅπασι.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Οὐ σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τὶς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμὸς Ν΄(50)
Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατά τό μέγα ἔλεός Σου καί κατά τό πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καί ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ γινώσκω καί ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστι διά παντός. Σοί μόνῳ ἥμαρτον καί τό πονηρόν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἄν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις Σου καί νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἰδοὺ γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καί ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἰδοὺ γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καί τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ καί καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καί εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καί πάσας τάς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καί πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καί τό Πνεῦμα Σου τό Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καί πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τάς ὁδούς Σου καί ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου,

ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τήν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χείλη μου ἀνοίξεις καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τήν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσίᾳ τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τήν Σιών καί οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καί ὁλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

καὶ ὁ Κανών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
«Ἰάκωβε, προστάτης μου πέλεις ἔνθερμος. Χ.»

Ἦχος πλ. δ΄.Ὠδὴ α΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.
Ιάκωβε, ὅσιε ἀσκητά, νεόφωτον ἄστρον στερεώματος νοητοῦ τῆς πίστεως, φώτισον ἀκτῖσι τῶν πρεσβειῶν σου κἀμοῦ τὴν σκοτόμαιναν.

Ἀπαύγασμα χάριτος θεΐκῆς, Ἰάκωβε νέε, βίου κρείττονος φρυκτωρέ, χαρίτων παντοίων λαμπηδόνας τοὺς σοὶ προσφεύγοντας πίστει ἀνάδειξον.

Κοσμῆτορ Εὐβοίας καὶ τοῦ Δαβὶδ τοῦ θείου τῆς μάνδρας καθηγούμενε ἱερέ, Ἰάκωβε, σὲ τοὺς ἀνυμνοῦντας πνευματικαῖς ἀρεταῖς τάχος κόσμησον.

Ὡς στῦλον ἁπλότητος ἀῤῥαγῆ καὶ ἄσειστον τεῖχος ταπεινώσεως μελιχροῖς, Ἰάκωβε, στέφοντές σε ὕμνοις τὰς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις αἰτούμεθα.

Θεοτοκίον.
Βαθμίδας τῆς σώφρονος βιοτῆς ἀξίωσον, Μῆτερ τοῦ Παντάνακτος, ἀνελθεῖν τοὺς σὲ μεγαλύνοντας ἀπαύστως ὡς χαρμονῆς χοϊκοῦ γένους πρόξενον.

Ὠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψῖδος.
Ἑσφόρος ὡς θεῖος τοὺς ἐν σκιᾷ στένοντας ἄγχους ζοφεροῦ καὶ πανδείνου ἄλγους ἐφώτισας ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ταῖς δυσχειμέροις, πατέρων θεοφόρων κλεΐσμα, μάκαρ Ἰάκωβε.

Πειρασμοὺς ἀνυποίστους τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι, πάτερ, ὑπομένων εἰς τέλος ὤφθης ἰσάγγελος καὶ τῷ Κυρίῳ συνὼν νῦν ἐκδυσώπει εἰρήνην δοῦναι σὲ τοῖς μέλπουσιν ὕμνοις, Ἰάκωβε.

‘Ρῶσιν δίδου καὶ χάριν τοῖς εὐλαβῶς σπεύδουσι σοὶ ὡς εἰς πολύῤῥυτον κρήνην ξένων, Ἰάκωβε, θαυμάτων πλείστων πηγὴν καὶ ἀκεσώδυνον φρέαρ ἰαμάτων, ὅσιε, κόσμου προσφύγιον.

Θεοτοκίον.
Ὁμιχλώδεις ἐννοίας καὶ λογισμοὺς κάθαρον, ἄσπιλε, ἁγία Παρθένε, τοὺς τυραννοῦντάς με, ἵνα ὑμνῶ σε ἀεὶ καὶ καθαρᾷ διανοίᾳ ἀνυμνῶ τὴν ἄγρυπνον κηδεμονίαν σου.

Διάσωσον ἐκ τῶν παγίδων, Ἰάκωβε, τοῦ δολίου τοὺς ἐν πίστει τῇ πανσθενεῖ πρεσβείᾳ σου σπεύδοντας, νεότευκτε οἶκε τοῦ Παρακλήτου.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ το Κάθισμα.
Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.
Χαρίτων κρουνὲ ἀείῤῥοε, Ἰάκωβε, ταῖς σαῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις καταφεύγοντες οἱ πιστοὶ βοῶμέν σοι· ἀρωγῆς σου πότισον νάμασι τὰς ξηρανθείσας πράξεσιν αἰσχραῖς ψυχὰς τῶν ἀεὶ καταφευγόντων σοι.

ᾨδὴ δ΄. Εἰσακήκοα, Κύριε.
Σε μεσίτην θερμότατον πρὸς τὸν Βασιλέα Θεὸν κατέχομεν, ἄνθος πίστεως νεόφυτον, τὸ εὐφραῖνον ἅπαντας, Ἰάκωβε.

Τῆς παιδείας τῆς ἄνωθεν καὶ Θεοῦ σοφίας λαμπτήρ, Ἰάκωβε, εὐπαιδεύτους πάντας σόφισον τοῦ ἐπιζητεῖν τὰ διαμένοντα.

Ἀπερίτρεπτον ἔρεισμα τῶν χειμαζομένων ὀφθείς, Ἰάκωβε, συμπαθείας ῥάβδος πάντοτε τῶν σῶν ἱκετῶν γενοῦ καὶ στήριγμα.

Θεοτοκίον.
Τῆς ψυχῆς μου τοὺς μώλωπας ἔ ἶ καὶ τὰς ἀνιάτους πληγὰς θεράπευσον, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, εὖχος Ἰακώβου τιμιώτατον.

ᾨδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.
Ἤσχυνας ἐχθρὸν, προσευχαῖς ταῖς νυχθημέροις σου καὶ συντόνοις σου καμάτοις· ὅθεν νῦν βοηθεῖς ἡμῖν τροπῶσαι πλάνον, ὅσιε.

Σκέπη φωτεινὴ τῆς μονῆς Δαδὶδ τοῦ μάκαρος, περισκέπασον, Ἰάκωβε, θερμῶς τοὺς προσφεύγοντας τῇ θείᾳ προστασίᾳ σου.

Μἔγαν ἀρωγὸν, σέ, Ἰάκωβε, κεκτήμεθα ἐν τοῦ βίου τρικυμίαις, στιβαρὲ κυβερνῆτα τῶν ψυχῶν τῶν προσιόντων σοι.

Θεοτοκίον.
Ὄμβρον θεϊκὸν πάσῃ κτίσει ἀποστάζουσα ὀμβροτόκος ὡς νεφέλη, Μαριάμ, σωτηρίας κόσμῳ ἄνθος ἀνεβλάστησας.

Ὠδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.
‘Υπέρλαμπρον ἄστρον σε κατηύθυνε, πρὸς τὸ σπήλαιον Δαβὶδ τοῦ ὁσίου ἐν ὀμιχλώδει νυκτὶ τοῦ χειμῶνος μέσῳ δρυμοῦ πυκνοτάτου, Ἰάκωβε, ἡμῖν δεικνύον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν σὴν βιοτὴν εὐαρέσκειαν.

Περίδοξον Λιδισίου βλάστημα, παιδιόθεν τῷ Χριστῷ ἐκολλήθης· διὸ καὶ χάριν ἀπείληφας θείαν προσομιλεῖν τοῖς ἁγίοις ἑκάστοτε καὶ ταπεινῶς ὑπὲρ ἡμῶν, σῶν προσφύγων, πρεσόδεύειν, Ἰάκωβε.

Ἐποίμανας θεαρέστως σύλλογον τῶν ἀζύγων τοῦ Δαβὶδ τοῦ ὁσίου τῆς μάνδρας, πάτερ Ἰάκωβε, γέρας ἀναδειχθεὶς τιμαλφὲς διακρίσεως ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῖς καιροῖς τὸ προλέγειν δυνάμενον μέλλοντα.

Θεοτοκίον.
Λαμπρότατον τοῦ Ὑψίστου σκήνωμα, σκοτασμὸν παθῶν ἡμῶν πλείστων λῦσον καὶ σωτηρίας ἀνάτειλον ἦμαρ τοῖς ὡς Θεόν σε ἀεὶ μακαρίζουσι μετὰ Θεὸν μελισταγῶς, Θεοτόκε ἁγνή, ἀειπάρθενε.

Δάσωσον ἐκ τῶν παγίδων, Ἰάκωβε, τοῦ δολίου τοὺς ἐν πίστει τῇ πανσθενεῖ πρεσβείᾳ σου σπεύδοντας, νεότευκτε οἶκε τοῦ Παρακλήτου.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ᾽ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παῤῥησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.
Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.
Νεολαμπὲς τῆς Εὐβοίας ἐκπύρσευμα, σημειοφόρε, Ἰάκωβε ὅσιε, ἀπαύστως δυσώπει τὸν Κύριον λυτροῦσθαι κινδύνων καὶ θλίψεων τοὺς πόθῳ ἀεί σοι προσφεύγοντας.

Προκείμενον.
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.
Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. (Κεφ. στ΄ 17.23).
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ,

καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ἅπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ᾽ αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰᾶτο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· ακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ· κατὰ τὰ αὐτὰ γὰρ ἐποίουν τοῖς προφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν.

Δόξα.
Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.
Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Προσόμοιον.
Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...
Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.
Ὅλος ἐκ νεότητος προσκολληθεὶς τῷ Κυρίῳ ἀσκητῶν γεγένησαι θεοφόρων πρόβολος ἄρτι, ὅσιε, καὶ πιστῶν πρόμαχος ἐν ταῖς μάχαις βίου· ὅθεν πόθῳ ἐκβοῶμέν σοι· Κυρίῳ πρέσβευε ῥύεσθαι ἁπάσης κακώσεως, Ἰάκωβε πανόλβιε, σοὶ τοὺς καθ᾽ ἑκάστην προστρέχοντας καὶ ἐπιζητοῦντας τὴν θείαν σου ὑψόθεν ἀρωγήν, νεοπαγὲς καταφύγιον εὐσεβῶν καὶ στήριγμα.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου...

Ὠδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.
᾽Εραστὴς ἀκτησίας ἄχρι τέλους ὑπάρχων, σοφὲ Ἰάκωβε, ἀφθάρτου δόξης πλοῦτον, σεμνὲ τροφεῦ πενήτων, ἐθησαύρισας· ὅθεν σε ἀνευφημοῦντες εὐχῶν σὸν πλοῦτον ἐκζητοῦμεν.

Ἰατρεύειν κατ᾽ ἄμφω πᾶσαν νόσον ὑψόθεν τὴν χάριν εἴληφας, ἁπλὲ πνευματοφόρε καὶ πρᾶε ποδηγέτα χριστωνύμου πληρώματος, ὡς ἱλαρὸς καὶ

γλυκύς, Ἰάκωβε, θεράπων.

Εὐμπαθείας πυξίον, διοράσεως σκεῦος καὶ προοράσεως, Ἰάκωβε, νεφέλη, ἐπόμβρισον ὑψόθεν ἐφ᾿ ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου πρὸς τὸν Δεσπότην Αὐτοῦ τὰ πλούσια ἐλέη.

Θεοτοκίον.
Εὐσεβείας τοῖς ἔργοις τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων καὶ θείῳ Τόκῳ σου, Ὑπερευλογημένη, ἁγνή, εὐαρεστῆσαι καταξίωσον ἅπαντας, ὡς ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν Ἰάκωβος ὁ νέος.

Ὠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.
Νεκρώσας μέλη τοῦ χοϊκοῦ σου σαρκίου ἀγρυπνίᾳ καὶ ἄκρᾳ νηστείᾳ ἄγγελος ὡράθης, Ἰάκωβε, ὡς ἄλλος.

Θαὺμάτων βρύσιν ὡς εἰς πολύῤῥυτον, μάκαρ, σοὶ προστρέχουσι πλήθη μερόπων τῶν διψώντων νέκταρ ἀντλῆσαι σῆς εὐνοίας.

Εὐῶδες κρίνον τοῦ οὐρανοῦ ἐν τῇ μάνδρᾳ τοῦ Δαβὶδ ὤφθης πεφυτευμένον τοῦ σεπτοῦ, εὐφραῖνον, Ἰάκωβε, τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.
Ῥῶσιν πηγάζεις καὶ γλυκασμόν, Θεοτόκε, χαρμονὴ Ἰακώβου τοῦ νέου, σὲ τοῖς ἀνυμνοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.
Μονῆς σου τῆς ἁγίας ἣ καὶ τῶν προσιόντων αὐτῇ πιστῶς φύλαξ ἴσθι, Ἰάκωβε, σῆς ἀῤῥαγοῦς προστασίας ἁπλῶν τὰς πτέρυγας.

Οἱ ἐν τῇ ἐξοδίῳ σοῦ ἀκολουθίᾳ περιχαρῶς παριστάμενοι, εἶδόν σε ἐπευλογοῦντα τὰ πλήθη, σεπτὲ Ἰάκωβε.

Σοὶ κράζομεν· μὴ παύσῃ ἐφορῶν τὸ γένος ἡμῶν, ἀζύγων φαιδρότης, Ἰάκωβε, τὸ καταφεῦγον ἐν δίναις τῇ ἀντιλήψει σου.

Θεοτοκίον.
Χαρὰ τοῦ Ἰακώβου ἄῤῥητε καὶ πάντων τῶν φιλοσίων, θεόνυμφε Δέσποινα, καταφυγή, λύπης ζόφον ἡμῶν ἀπέλασον.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ

παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

και τα παρόντα Μεγαλυνάρια,
Χαίροις, τῶν ἀγγέλων ὁ μιμητὴς ἡ καὶ Δαβὶδ τοῦ θείου τῶν καμάτων ὁ ζηλωτής, χαίροις, ὁ δαιμόνων τὰ στίφη ὥσπερ πλῆθος σκορπίων δι᾽ εὐχῆς σου στήσας, Ἰάκωβε.

Ὡς ποτε οἱ Μάγοι πρὸς Βηθλεέμ, ἔσχες ὁδηγόν σου πρὸς τὸ σπήλαιον τοῦ Δαβὶδ τοῦ ὁσίου ἄστρον νυκτὶ ἐν ὁμιχλώδει, Ἰάκωβε, ὁσίων νέων ἀκρώρεια.

Χαίροις, τῆς πτωχείας ὁ ἐραστής, τῆς ἀκτημοσύνης καὶ νηστείας ὁ τηρητής, χαίροις, συμπαθείας κανὼν καὶ προστασίας ἡμῶν νεφέλη θεία, μάκαρ Ἰάκωβε.

Χαίροις, καταγώγιον ἀρετῶν, χαίροις, ἀπαθείας καὶ συνέσεως ῥοδεών, χαίροις, τοῦ ὁσίου Δαδὶδ τῆς μάνδρας πρῶτε, Ἰάκωβε, ὁσίων τὸ στηλογράφημα.

Πάντας τοὺς προστρέχοντας εὐλαβῶς σκέπῃ σου τῇ θείᾳ τήρει πάντοτε ἀσινεῖς ἐκ τῆς ἐπηρείας τοῦ δυσμενοῦς καὶ σῶσον, Ἰάκωόβε, τοὺς πίστει σὲ μεγαλύνοντας.

Χαίροις, ὁ ἐκλάμψας ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς ἐσχάτοις, μάκαρ, ἐν Εὐβοίᾳ σαῖς ἀρεταῖς καὶ Δαδὶδ τοῦ θείου σοφῶς μονὴν ποιμάνας, Ἰάκωβε, πυξίον χάριτος ἔμπλεων.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τό Τρισάγιον
Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).
Δόξα Πατρί, καί Υἱῷ, καί ἁγίῳ Πνεύματι,
καί νῦν, καί ἀεί, καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τάς ἀνομίας ἡμῖν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καί ἴασαι τάς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.
Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τό ὄνομα σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καί ἐπί τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καί τά Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β΄.
Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τήν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότῃ, οἱ ἁμαρτωλοί προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.
Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπί Σοί γάρ πεποίθαμεν. Μή ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἀλλ’ ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὔσπλαχνος καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.
Τῆς εὐσπλαχνίας τήν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διά Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σύ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

καὶ τὸ ᾿Απολυτίκιον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.
Διοράσεως ἔκτυπον καὶ σεμνότητος, μονῆς Δαβὶδ τοῦ ὁσίου, θαυματουργέ, προεστώς, ὁ ἀρότρῳ γεωργήσας τῆς ἀγάπης σου κεχερσωμένας τοῦ λαοῦ, θεοφόρητε, ψυχάς, Ἰάκωβε πάτερ, ἄρτι, μὴ ἐλλίπῃς Χριστῷ πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σὲ καλούντων πιστῶς.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ’ ἣν ψάλλομεν τὸ ἑξῆς·

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.
Ἄνθος τῆς μονήρους βιοτῆς τὸ ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις εὐωδιάσαν πιστοὺς ταῖς ὀδμαῖς σεμνότητος καὶ διοράσεως, μυροβόλε Ἰάκωβε, ὑψόθεν μὴ παύσῃ ἐποπτεύων ἅπαντας τοὺς σὲ γεραίροντας, πᾶσι δὲ ἀφθόνως ἐκχέων μῦρον εὐσπλαγχνίας εὐῶδες καὶ ζωῆς ἀλήκτου θεῖα νάματα.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ

πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δι’ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς.
’Ἀμήν.

Δίστιχον.
Μιμητὴν σοῦ βίου, Ἰάκωβε, δεῖξον
Ἰάκωβον, ἐμοῦ καὶ Παρέσης γόνον.